

ten, Afdraget i Afgiften, blev forhøjet fra 4 pCt. til 8 pCt. Det var beregnet saaledes, at de 6 pCt. vare ligefrem Følgen af Roesukkerets mindre Raffineringsværdi, medens de 2 pCt. vare Bederlag for det Benful og andre saadanne Hjelpestoffer, som Fabrikkerne have betalt Told af, og som bruges i deres Produktion. Da vi vedtog Lovden 1877, var det imidlertid med den samme Opfattelse, at vi ikke derved gav en eneste Dres Beskyttelse til det indenlandske Roesukker. Denne Forstel i Prisen udgør saa meget som $\frac{3}{4}$ Dre paa 1 Pund Sukker. Disse $\frac{3}{4}$ Dre kunde der have været Spørgsmaal om at nedsætte i samme Forhold, som Tolden blev nedsat i det hele paa Sukkeret, da vi vedtogte Sukkerloven af 1891. Men da der paa den anden Side blev taget en meget væsentlig Beskyttelse bort fra hele Suckerindustrien derved, at Raffineringsstoldden blev betydelig nedsat, saa fandt man det rigtigt og rimeligt at lade Regnestykket blive, som det var, og Fabrikkerne beholdt de $\frac{3}{4}$ Dre. Men jeg tror ikke, at den højtererede Finansminister har Ret til at betragte denne Stat eller denne Statteempelse som indeholdende nogen Beskyttelse og end mindre nogen Eksportpræmie. Vi have et Aar haft en Eksportpræmie eller rettere sagt et Bederlag for Eksport af Sukker — det var i 1888 — men den varede kun et enkelt Aar. Anderledes har i alt Fald den Sag aldrig været betragtet i Riadsdagen, og anderledes har den aldrig for os været fremstillet. — Jeg kan ikke undlade at gøre den højtererede Finansminister opmærksom paa, at han har tillagt mig et Udtryk, som jeg ganske vist ikke har brugt, idet jeg skulde have udtalt det som et billigt Ønske, at de tyske Landmænd fik en Eksportpræmie for deres Korn. Saaledes har jeg ikke udtrykt mig. Jeg har kun ytret dette, at man selvfølgelig set fra det Synspunkt, hvorfra vi nu forhandle om Bederlag for Eksportpræmier til den danske Mølleindustri, for saa vidt maatte haabe, at de tyske Agrarer fatte deres Rigt igennem. Om det i og for sig vilde være ønskeligt for os, naar det kom til Stykket, at de tyske Agrarer fik Eksportpræmie for deres Korn i Stedet for deres Mel, kan være et tvivlsomt Spørgsmaal; for det vilde sætte dem i Stand til at kunne konkurrere med det danske Korn paa Verdensmarkedet, til Priser, der vilde være billigere efter Forholdet i den Eksportpræmie, de kunde nyde. Da komme vi tilbage til det Spørgsmaal, om det i det hele taget er til Gavn eller til Fordel for det danske Landbrug at have billige Kornpriser, et Spørgsmaal, hvorpaa det endelige

Svar vistnok ikke er givet. Om Fremtiden vil give det, er en anden Sag — end staa Meningerne vistnok stærkt delte derom. — Jeg kan heller ikke undlade at gøre opmærksom paa en Bemærkning fra den højtererede Finansminister, at naar der ikke var Grund til en saadan Melbeskyttelse, saa var det let at blive af med den igen, det var blot at vedtage en Lov derom. Jeg tror, at i den Henseende affrætte Fortidens Eksempler. Det er meget vanskeligt at komme af med en eneste Tomme af den Beskyttelse, der en Gang er givet, og jeg er inderlig overbevist om, at rakte vi først Fingeren til denne Beskyttelse paa Mel, skulde det ikke staa i den danske Lovgivnings Magt at komme af med den igen. (Afskyldelse). Der indvendes, at den skal sættes paa Aaremaal; men jeg vil sige, at det er ikke en Gang nok. Er der først blevet ydet en Industri en Beskyttelse, for en hvilken som helst Tid, saa vilde Klagerne blive saa stærke, naar Tiden var omme, at det vilde være overmaade vanskeligt at kunne modstaa dem. Kunne vi ikke i dette Øjeblik, da der ikke har fundet nogen som helst Beskyttelse Sted paa dette Omraade, modstaa dem, vil det være meget vanskeligt at gøre det, naar den først havde faaet Smag paa Beskyttelsens Virkninger.

Den højtererede Finansminister kom til Slutning ind paa, at det Forslag, som jeg har indbragt paa egne og flere andre ererede Medforslagsstilleres Vegne, ogsaa kom til at virke til Gunst for det store Hartkorn, og han mente, at naar vi kunde gøre det, saa maatte vi ogsaa kunne gøre det, som Finansministeren nu foreslaar, nemlig at bevilge en Stat til Fordel for dette større Hartkorn. Jeg kan dog ikke tro, at den højtererede Finansminister ikke er fuldt opmærksom paa den væsentlige Forskel. Der er den Forskel, at det, vi ønskede at gøre til en Udvæjning af en anerkendt Ubillighed i Beskatningen, det ønske vi kun at tage Penge til af, hvad der kan spares i Statsusholdningen; men det, Finansministeren foreslaar, er dertil at anvende en Stat, som alle erkende hviler med — for at bruge et Slagord fra et tidligere Tidspunkt — sin tunge Ende nedad. Dette er en saa overordentlig stor Forskel, at dette dog vistnok vil falde alle i Øjnene. Dersom man ikke i denne Henseende kunde paapege Muligheden, Sandsynligheden, ja, jeg vil sige Nødvendigheden af en Besparelse paa det almindelige Statsbudget, saa vilde jeg ikke have været med til at foreslaa en Foranstaltning som den, jeg har været Medforslagsstiller til. Men jeg skal kun dertil sige, at lytte vi med Opmærksomhed til de